

[Rahbæk Møller]

indgrebet i overenskomsterne medfører. Det mest omfattende indgreb, tvangsopsparringen, er så talentløst udformet og så skævt i sine virkninger, at vi er tvunget til direkte at gå imod det. De andre er mere eller mindre virkningsløse forsøg på at lave et røgslør.

Vi kan ikke købe denne pakke.

Ole Henriksen (SF):

Jeg skal i hvert fald fortrinsvis beskæftige mig med lovforslag nr. L 206 om kollektive overenskomster m.v. Det er jo det lovforslag, der i hvert fald også er blevet betegnet som en skandale, og det synes jeg er en mild betegnelse, men det er vel sådan, at vi her i folketinget ikke kan bruge stærkere udtryk om den slags lovforslag.

Vi mener fra SFs side, at det er rendyrket klassepolitik. Det forgylder arbejdsgiverne og gør det på lønmodtagernes bekostning, og det garanterer for, at der fortsat vil være et reallønsfald for de samme lønmodtagere i hvert fald i de næste 2 år. Meget tyder også på, at der er tale om et stykke regulært bestillingsarbejde fra Dansk Arbejdsgiverforening til regeringen, og jeg mener også, at Arbejdsgiverforeningen har været indstillet på dette. Hele deres attitude under de lange forhandlinger med LO og med andre faglige organisationer har jo vist, at det er de korslagte armes politik, Arbejdsgiverforeningen har anvendt, og så har man bare ventet på, at dette tidspunkt kom. Derfor er regeringen altså nu i den situation, at den har måttet opfylde arbejdsgivernes egentlige ønsker, nemlig et indgreb. Det, som arbejdsgiverne tilbød i allersidste ende, var jo et forslag, som rent beløbsmæssigt ikke ligger ret langt fra det, som er indeholdt i dette lovforslag.

Vi afviser altså lovforslaget ikke blot ud fra dets reelle indhold, men også af principielle grunde. Der er givet én times arbejdsnedsættelse i januar 1987, og det mener vi er en hån mod fagbevægelsen. Netop dette krav om arbejdstidsnedsættelse var et hovedkrav fra fagbevægelsens side, og det, man havde ønsket, var at komme ned på 35 timer.

Jeg tror godt, at man kunne have forhandlet sig til en kortere arbejdstid over en kortere periode med fagbevægelsen. Man havde måske ikke fået de 35 timer på én gang, men her er det altså den 1. januar 1987, og vi tror altså ikke på, at denne arbejdstidsnedsættelse

på 1 time f.eks. vil have nogen som helst beskæftigelsesmæssig effekt. Det vil ikke lykkes at få ret mange flere i beskæftigelse af de 300.000, som i dag er arbejdsløse. En sådan arbejdstidsnedsættelse vil jo blive spist op af øget tempo og øget produktivitet og akkorder osv. og ved indførelse af ny teknologi. Der er altså ikke meget at hente i beskæftigelsesmæssig henseende i dette forslag.

Det andet hovedkrav fra fagbevægelsen var indførelsen af et lavtlønsværn, der, efter at man har stjålet dyrtidsportionerne, skulle sikre, at i hvert fald de lavtlønnede fik en regulering, der fulgte pristallet. Heller ikke det har man syntes var et retfærdigt krav at føre igennem hverken fra arbejdsgiverside eller fra regeringens side. Det viser jo klart, at der jo ikke engang er plads til at lave et lavtlønsværn inden for de lønpuljer, der er afsat, hvis man både skal tilgodese de almindelige lønjusteringer og de specielle krav, som jo slet ikke har været forhandlet under denne overenskomst.

SF kan altså ud fra dette indhold heller ikke medvirke til dette lovforslag.

Også af mere principielle grunde forkaster vi forslaget. Det er vores grundlæggende opfattelse, at frie overenskomstforhandlinger og overenskomster sluttet af parterne selv er en fundamental og demokratisk rettighed. Det har vi også hævded, når det har været socialdemokratiske regeringer, der har grebet ind i overenskomsterne. Vi mener, at en overenskomst er et øjeblikkeligt udtryk for styrkeforholdet mellem parterne. Det er den, der skal vejes af på guldvægte, det er den, der bliver en hårfin balance, så en overenskomst netop kan bære i de 2 år fremover, uden at der bliver uro på arbejdsmarkedet, og det er jo netop det, et folketingsindgreb ikke løser. Det forrykker helt stensikkert denne hårfine balance i forholdet mellem parterne.

Jeg forstår også, at næsten samtlige de borgerlige ordførere er modstandere af indgreb i overenskomsterne, og det er jo glædeligt at høre, men vi andre har altså til gode at få at vide, hvornår man ikke vil gribe ind, hvornår man vil lade en konflikt fortsætte. Vi skal jo tilbage til 1973, hvor en konflikt fik lov at løbe ud, og hvor parterne fik lov selv at forhandle det færdig efter 3½ uges konflikt; dengang fik man 1½ times arbejdstidsnedsættelse. Dengang kunne det lykkes, men siden har vi ikke set noget til, at en så-